

Píseň 680

Introit: *Ozeáš 6, 1-3*

Píseň 191

Modlitba

Čtení: Zachariáš 3 kap.

Píseň 631

Text kázání: Lukáš 5, 36-39

Co nám tímto slovem, bratři a sestry, Ježíš říká? Jsou to dvě životní zkušenosti a pravdy. Každá dobrá hospodyně ví, že záplata z neseprané látky se spere, tlakem se vytrhne a způsobí ještě větší škodu. Tu druhou pravdu o víně a měších asi nezná každý. A vlastně to už není ani aktuální, vždyť dnes se víno dává do trvanlivějších nádob. A věci? I v tom se doba změnila, dnes se už moc nelátá, v konzumní společnosti se kolikrát vyhazuje i jednou použité.

Kdyby nám však Ježíš chtěl svými výroky říct pouze toto, byla by tedy jeho zvěst již neaktuální a zastaralá. Ona je však stále nová a živá, stejně jako je živý sám Pán Ježíš Kristus. A jak známe Ježíše, tak víme, že On vyučoval v obrazech, v podobenstvích. A právě i tyto dvě životní zkušenosti jsou evangelistou Lukášem takto uvedeny. **A řekl jim podobenství.** Jinými slovy, Ježíš na těchto dvou věcech ukazuje jednoduchý návod, jak žít vítězný život v Ježíši Kristu! Jak vítězit nad hříchem, nad světem i sám nad sebou. Jak změnit mnohé strasti v požehnání a dojít ke spasení.

Pojďme se tedy nad tím zamyslet. Nejprve nad **starým roztrhaným šatem**. Jím myslí Ježíš náš starý způsob života. A to, že je ten šat roztrhaný, svědčí o tom, že ten život je všelijak poškozený a doničený. Útrapami, porážkami, ale především bezbožným životem a vlastním hříchem. Co však ještě reprezentují šaty na člověku? Podle čeho si lidé vybírají oblečení? Jistě podle toho, aby se v tom cítili dobře, a aby se v tom líbili. Chtějí tím ukázat na sebe, něco vyjádřit. Když jdou dva lidé poprvé na rande, tak chtějí taky hezky vypadat, vezmou si něco pěkného, aby toho druhého okouzlili a aby tím řekli, jak jsou slušní lidé. V té chvíli razí heslo „**šaty dělají člověka.**“ Ale my víme, že i tohle heslo již tolik neplatí, vždyť dnes je mnoho slušně oblečených lidí, ale charakter je špatný! A právě o ten charakter Ježíši jde. O to, jaké je svědectví našeho života. Ten **starý šat** je na člověku vidět, ale i charakter jde přece na člověku vidět. A svědectví našeho života je také přece vidět. Ne třeba hned, ale po nějaké době se projeví. A Ježíš tím chce říct, že když si uvědomuješ, jak je tvůj charakter špatný a celý tvůj život špatný, pak to **nezměníš jen nějakou záplatou**. Jestliže je něco špatného na tvém charakteru a na svědectví o tvém životě, tak to nezměníš tím, že si koupíš nové auto, lepší dům. Někdo si řekne, začnu žít znovu, zapomenu na to, že jsem ztroskotál, přestěhuji se do jiného města, kde mě nikdo nezná, změním práci, změním partnera. Tohle všechno jsou jen **chabé záplaty**, které nezmění tvůj charakter, nezmění tvé postoj, tvůj způsob života. Znovu uběhne několik let a ty znovu ztroskotáš, znovu poznáš, že jsi promarnil mnohá léta. A pokud nesvlékneš ten starý šat, pokud nedovolíš Bohu, aby ti oblékl **šat nový**, aby tě od základu změnil, pak budeš stále ztroskotávat, pak budou tvé dny plné marnosti. Tou **záplatou** je také myšleno povrchní pokání. Přes den smilním, lžu, kradu a večer se z toho vyznám. Další den opakuji totéž a zase prosím o odpuštění. Třetí a další den v tom lítám stejně tak, protože si nemohu pomoci. Trápím se tím, ale znovu a znovu prohrávám. To, co se ale děje večer, bratři a sestry, to není opravdové pokání. **A nestane se opravdovým pokáním ani ve chvíli, kdy řeknu, že toho hluboce lituji a že se odděluji od mého hříchu. Jsou to jen slova a sliby, pokud se ráno ke svému hříchu opět vrátím jako pes ke svému zvratku!** Víte, i voda na očišťování jednou dojde a záplata učiní šat již nepoužitelným. **Vezměme si to k srdci**, bratři a sestry, vezměme si k srdci, že jestliže tomu tak je v našich životech, pak jsme pokrytci, pak si na opravdové křesťany jen hrajeme a je **všechno naše snažení velmi marné**. A pokud to chceme změnit, je potřeba se dostat ze začarovaného kruhu, pokušení, porážka, hřích, kající modlitba. Je potřeba přestat látat starý život, protože ho nezachráníme. Je potřeba starému životu vystavit stopku, červenou kartu, vyřadit ho ze hry, prostě cele zemřít starému způsobu života. Dovolit Bohu, aby náš starý život doslova zabil, aby z nás strhl ten starý špinavý šat a oblékl nám čistý a nový. Tak to popisuje prorok Zachariáš o **veleknězi Jošui**. **Ten stál před Bohem ve špinavém šatu a satan na něj žaloval. Hospodin však řekl: „Svlečte z něho ten špinavý šat a oblékněte mu čistý.“** A Jošua to dovolil. Tohle je obraz

hlubokého pokání a odevzdání se Bohu. Stejně tak i **u marnotratného syna**. Když byl Bohu vzdálen, spal mezi prasatama, jeho šat byl špinavý, smradlavý a roztrhaný, a neměl na nový, nezbylo mu nic jiného, než ho látat. Když prostě byl daleko od svého otce, přežíval, jak se dalo. Ale když se k němu vrátil, otec řekl, **dejte mu čistý šat**. Bůh i tobě dá čistý šat, je ale potřeba se k němu skutečně vrátit. Zemřít sám v sobě. Možná jsi to už v životě několikrát udělal, ale nyní po letech vidíš, že ses Bohu vlastně vzdálil, a že to látáš, jak se dá. S odstupem vidíš, že jsi některou oblast svého života nevydal Pánu, nechal sis otevřené zadní vrátka pro tento svět. A ten svět přišel, zcela tě zaplnil a pohltit a z tebe se stal velmi vlažný křesťan. Bez Boží moci a bez jistoty, zda-li stále ještě patříš Bohu.

Stal ses znovu **starým měchem**. Měchem, který nezadrží **nové víno**. Měchem, který se roztrhne, když prosíš o Boží požehnání, o naplnění Duchem svatým. Ano, zakusíš, Boží dotyk, protože chceš, aby Boží požehnání bylo vylito do tvého srdce. Zakusíš povzbuzení při modlitbě, u Božího slova, ve sboru. Ale sotva odejdeš, tak z toho starého prasklého měchu tvého srdce se ten Boží pokoj, ta úžasná radost vytratí. Nové víno prostě vyteče. A jsme to my lidé, kteří to stále dokola takto děláme! **Prosíme o Boží požehnání do svého života, prosíme o Boží požehnání do našich tužeb, ale měnit se nechceme. Už se neptáme, co chce Bůh**. A vězte, že On nám chce dát mnohem víc, než jen doušek. Než jen lehké povzbuzení. On nás chce naplnit svým vínem a touží po tom, aby tohle nejlepší víno jsme si udrželi až na tu nebeskou hostinu! Jaké jsme tedy nádoby, a jaký bude náš příspěvek na nebeskou hostinu? Kolik toho vína doneseme? Jestliže zůstaneme starým měchem, bude to na ostudu, neboť nedoneseme zhola nic. Pán Ježíš nás však chce naplnit až po okraj, abychom stále prožívali Boží radost ve svém životě. Podmínkou je ale zahodit starý měch, to staré srdce, ukončit ten starý a špatný způsob života, a přijmout od Boha život nový. Jenže víte, jak to je, vinařům je líto vyhodit to staré víno a tak většinou nejprve vypijí to staré. A jsme jim mnohdy podobní. Protože jak Ježíš říká, **kdo se napije toho starého vína, nechce nové, řekne: „Staré je lepší.“** A je to pravda, staré víno je lepší, jenže zde to ale znamená, že kdo okusí světa, tak často už pak nechce Boha. A víme, co znamená odmítnout Boha. Jít do věčného zatracení! Proto nás Bůh v Písmu na mnoha místech varuje, **abychom střežili svá srdce**, abychom nepropadli tomuto světu. Možná nyní sám sebe vidíš spíše jako toho, který srdce neuhlídal. Připadáš si zatracený a propadlý tomuto světu, připadáš si jako ten, který pije a možná i hltá tento svět a je na něm závislý Víte, to staré víno, to je také naše životní síla. Síla, kdy si ve své pýše říkáme, **tohle já zvládnou sám, já to dokážu**, a pokud budeme svůj život tlačit svou silou, to je také jako bychom pili to staré víno. Nové víno je Boží síla, ale to nedostaneme, dokud budeme jednat z vlastních sil. Když byl Pán Ježíš **na svatbě v Káně Galilejské**, učinil svůj první zázrak. **Proměnil vodu ve víno**. Ovšem kdy obdaroval svatebčany novým vínem? Ve chvíli, kdy došlo to staré! A tak je to často i v našem životě. Teprve až ztroskotáme, až nám dojdou síly, až poznáme, že už nemáme sílu, že pořád padáme, tehdy když konečně budeme zlomeni, když řekneme Bohu, **já už nemohu, vydávám se ti, dej mi svou sílu**, tehdy nás Pán obdaří svým novým vínem. Svou silou, svou radostí a mocí. A většinou to tak skutečně je. Pán Ježíš čeká, až poznáme svou zlomenost, až bude zlomena naše pýcha. Protože právě tehdy nám dá plným douškem zakusit to nové, kvalitní a dobré víno. A na té svatbě tomu tak bylo. Všichni se divili, že **to nejlepší víno bylo uchováno až na konec**.

Ano, bratři a sestry, to nejlepší víno teprve přijde. I do tvého života. Možná si říkáš, že jsi svůj život promarnil, pokazil a že už to nějak dožiješ. Zvykl sis na porážku, na šed' svého života. Vnímáš, že ti došla šťáva. Že i našemu sboru došla šťáva, církvi že došla šťáva. A celé západní civilizaci došla šťáva. Došla-li však šťáva, má to jedno pozitivum. Odhod' konečně ten starý měch a starý šat, zemři hříchu, zemři tomuto světu, dej cele k dispozici svůj život Bohu a On tě naplní novou silou, oblékne tě do čistého šatu, tvůj hřích bude zapomenut a tvůj život bude znovu plný moci Ducha svatého. Amen. Píseň 500

Píseň 672 modlitby

slovo posláni: Koloským 3, 1-10

požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 685